

Kázeň na **modlitebnom stretnutí** v Bratislave (Zborová sieň, Legionárska 6), 19. 3. 2024, 18.00 hod., **utorok po 5. pôstnej nedeli**, ES: **105, 316, 411**

Marek 14, 66 - 72: „⁶⁶ Keď bol Peter dolu vo dvore, prišla jedna zo služobných dievok veľkňazových ⁶⁷ a uzrúc Petra, ako sa zohrieva, pohliadla na neho a povedala: Aj ty si bol s tým Ježišom Nazaretským! ⁶⁸ On však zaprel hovoriac: Ani neviem, ani nerozumiem, čo vravíš. Potom vyšiel na nádvorie a kohút zaspieval. ⁶⁹ Keď ho uzrela služobná dievka, zase začala hovoriť tým, čo stáli okolo: Tento je z nich! ⁷⁰ A on znovu zaprel. O chvíľu tí, čo stáli okolo, znovu povedali Petrovi: Veru, z nich si, lebo si tiež Galilejec. Ved' aj tvoja reč je podobná. ⁷¹ Tu sa začal zaklínať a prisahať: Nepoznám toho človeka, o ktorom hovoríte. ⁷² A hneď kohút druhý raz zaspieval. Vtedy si Peter spomenul na slová, ktoré mu povedal Ježiš: Skôr, ako kohút dva razy zaspieva, tri razy ma zaprieš. A dal sa do plaču.“

Milí bratia, milé sestry!

Kým Ježiša vypočúva veľkňaz a najvyššia židovská rada, „**Peter bol dolu vo dvore**“ (v. 66). Zdá sa to byť

nedôležitá, okrajová poznámka. No akokoľvek nevýznamnou sa nám môže javiť, predsa je hodnou povšimnutia. **Peter bol v myšlienkach s Ježišom. Ani telesne nebol od Neho ďaleko, no predsa nebol s Ním.**

Musel sa cítiť vnútorne nesvoj: Ako to bude pokračovať? K čomu to povedie? Potom sa ruch udalostí prevalí dolu do dvora. Peter sa dostáva do úzkych, ved' vraj aj on bol Ježišom Nazaretským. Peter to vehementne popiera. **Z jeho úst vychádza iba lož a klamstvo, až po zaklínanie sa a krivú prísahu** (v. 68. 70n).

Keď mu v ušiach zaznelo druhé kikiríkание kohúta, v očiach sa mu zaleskli horké slzy. **To, čo by si nikdy nebol pomyslel, že sa udeje, sa stalo skutočnosťou.** Ježiš mal pravdu keď predpovedal: „Prv ako kohút dva razy zaspieva, tri razy ma zaprieš“ (Mk 14, 30).

My nie sme Peter. Avšak **poznáme to, že ráno je všetko v poriadku, počas**

dňa sa všeličo udeje, „zomelie“ a večer stojíme pred trpkým zistením: Čo sa to len stalo? Čo som to urobil? Nespoznávam sa! To, čo mi je vzácné - Boh, viera v Neho, vzťahy s blízkymi - som pošliapal? Ako sa to len mohlo stať?

Ježiš to vie. Pozná takéto situácie ľudských zlyhaní. Poznal ich aj pri Petrovi. **Pozná chvíle, keď nedokážeme vydržať v Jeho blízkosti.** Vie o ľudských obavách a výlevoch.

On nás však nepreklína. Ako Boží Baránok nesie nás, naše viny s nekonečným milosrdenstvom. To je veľká útecha a zdroj sily.

Peter sa dal do plaču (v. 72). Uvedomil si hĺbku svojho zlyhania. Predtým Ježišovi sľuboval, že aj keby sa na ňom všetci pohoršili, on nie. „Čo by som aj umrieť mal s Tebou, nikdy Ťa nezapriem“ (Mk 14, 31). Dušoval sa, že bude Ježiša nasledovať za každých okolností.

Ale keď ho svedkovia trikrát spojili s Ježišom, zrazu Peter zbabelo (či bezočivo?)

tvrdí, že Ježiša nepozná. Toho, kto ho povolal za svojho učeníka, kto ho 3 roky učil, koho videl uzdravovať, ba oživiť mŕtvych - o ňom hovorí: „Nepoznám toho človeka“...

Predtým veľké slová o vernosti. Netreba však ani vojakov či sudcov - stačí obyčajná služobná dievka - a „skutek utek“.

Na tomto príbehu je zrejmé, že **Biblia ľudí neprikrášľuje, neidealizuje. Zobrazuje ich pravdivo**, aj s ich chybami a zlyhaniami. Tým ukazuje: **nie som sám, kto zlyháva vo viere. Aj „šéfapoštol“ - hovorca Ježišových učeníkov Peter, si to musel drasticky uvedomiť na vlastnej koži.** Jeho šok z toho mu vháňa slzy do očí; hlboko ľutuje svoju zradu.

Tento hlboký šok bol skutočný. Nešlo o formálnu ľútosť, ako keď v súčasnosti jeden futbalista druhého surovo podkopne, ba zraní, a potom s pohľadom neviniatka povie: „Pardon“...

Peter sa nedokázal rýchlo vrátiť k povolaniu, ktoré mu Ježiš zveril. Bol to proces. Ján píše, že keď sa Ježiš Petra opakovane pýta, či Ho miluje (J 21, 15 - 17), už mu neodpovedá sebavedomý Peter, ale Peter omnoho pokornejší a duchovne zrelší. Peter, ktorý nemohol ostatným učeníkom jednoducho povedať: „Ahoj, chlapci, je mi to ľúto, ospravedlňujem sa“ (ako sa to dnes často stáva), ale najprv musel v dlhšom procese - pod vplyvom Ducha Svätého - pochopiť, že Pán išiel na kríž aj za jeho hriech.

Potrebujeme si to uvedomiť aj my. Ved' **nik nemôže ospravedlniť sám seba. O ospravedlnenie môžeme len pokorne prosiť** Toho, ktorý šiel na kríž aj za naše zlyhania. Oslobodzujúce a potešujúce je, že našu prosbu Pán vypočuje. Opakovanie. Znova a znova. **Ďakujme Mu za Jeho milosrdenstvo, za lásku, ktorú zjavil a spečatil na kríži.** Amen.

S použitím myšlienok teológov: Eberhard Ramme a Wolfgang A. Jüenke (FB 2024):

Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár